

Charles gonia în automobilul său Mini Cooper prin traficul de seară din Londra. Henry era împins pe locul din dreapta și își înfipsea mâinile în perna scaunului. Charles începu să sporovăiască, de parcă s-ar fi plimbat alene prin Hyde Park.

— Știai că atât ultimul nostru prim-ministru, cât și un nepot al reginei au fost și ei la Șapte Focuri?

Henry clătină din cap și strânse ochii. Erau pe kontrasens și aproape că se izbiseră de o furgonetă de marfă. Charles smucise în ultima secundă de volan și se înghesuise într-un spațiu dintre un autobuz și un camion. Șoferul autobuzului claxona nervos.

— Prim-ministrul, nepotul reginei, murmură Henry. Sună ca un fel de internat de fițe.

Se gândi la prietenii săi de la școală. Tocmai ce jucaseră împreună fotbal și acum el, fără să-și ia rămas bun, era pe drum spre... Da, de fapt încotro? Șapte Focuri. Nu știa mai mult decât numele și o mulțime de zvonuri.

Charles apăsă din nou pedala de accelerație.

— Nu-ți fă griji. O să-ți placă la Șapte Focuri.

Părăsiseră centrul orașului și se îndreptau spre port. Străzile de aici erau goale și Henry se mai relaxă puțin.

După scurt timp se opriă. În umbra unui vechi șantier naval, Henry descoperi un mic grup de copii.

— Ei sunt ceilalți, spuse Charles. O să vină să vă preia în curând.

— Cum adică? Credeam că mă duci tu la Șapte Focuri?!

Charles scutură din cap.

— Mi-ar plăcea. Dar cine a terminat la Șapte Focuri nu se mai întoarce acolo.

Se aplecă peste Henry și deschise ușa din dreapta. Apoi se opri și îl privi atent.

— În curând o să faci cunoștință cu cineva. Cineva foarte bătrân, care poate fi destul de nesuferit. Te rog să-mi promiți că te vei îngriji bine de el. După ce o să vă împrieteniți, o să vezi că la Șapte Focuri vei petrece cea mai frumoasă perioadă din viața ta.

Și până să-și dea seama, Henry se trezi pe trotuar privind cum automobilul se îndepărta în trombă. Din ce în ce mai bine! Își trase fermoarul de la geacă sus până sub bărbie. Vântul rece, care mirosea a pește și alge de mare, îl făcea să tremure. Se îndreptă scuturând din cap spre grupul de copii care așteptau.

— Ești penultimul, fu Henry întâmpinat de un băiețel grăsun, care îi ajungea până la umăr și care-l privea printr-o pereche de ochelari cu sticlă groasă. Logic, evident, are sens. Pentru că acum suntem șase. Șapte Focuri înseamnă șapte elevi noi. Deci mai lipsește unul. Pe mine mă cheamă Arthur Doyle. Și pe tine?

— Henry, se bălbâi Henry, care părea puțin dat peste cap. Henry McGregor.

Băiatul miji ochii.

— Henry McGregor, murmură el. Apoi fața i se luminează. Absolut clar. Henry McGregor, atacantul minune de la Primrose. În ultimii doi ani ai fost cel mai bun marcator!

Henry încuviință uimit.

Un băiat înalt, îmbrăcat cu pantaloni galbeni și cămașă albastră li se alătură și îi întinse mâna lui Henry.

— Edward Abercrombie. Îmi face plăcere.

Băiatul nu avea nevoie să se prezinte. Toate lumea cunoștea familia Abercrombie. Din ziarele de scandal și de la televizor. Erau bogați, celebri și prieteni cu familia regală.

— Ea este Chloé, continuă Edward și arată spre o fată blondă. Peste umeri îi atârna o jachetă. Dar chiar dacă era îmbrăcată, vârful nasului îi era roșu din cauza frigului. Timidă, îi făcu semn din cap lui Henry.

— Timothy, Edward indică din bărbie un băiat solid cu părul roșu ca focul și o mulțime de pistrii pe față.

— Interesant, pentru că nu e logic. Mă ajuți și în același timp mă furi. Nu are niciun sens.

Lucinda îi aruncă o privire urâtă lui Henry și se întoarce spre Arthur:

— Eu împrumut numai lucrurile, nu fur. Și oricum am avut grijă să nu-ți iei una peste nas. Deci suntem chit.

— Zău că nu ești întregă la minte, se amestecă Henry și își roti degetul arătător la nivelul tâmpelor. Scoate mobilul!

Lucinda scutură din cap și-și încrucișă mâinile peste piept. Arthur ridică împăciuitoare mâna.

— Înțeleg. Trebuie să găsim o soluție. Mă pricep la găsit soluții. Ce vrei în schimbul telefonului?

Lucinda îi zâmbi larg. Desfăcu una dintre panglicile colorate din păr și i-o așază lui Arthur pe după gât.

— Pentru tine, pentru că mă înțelegi.

— Telefonul, spuse Henry.

Lucinda îl ignoră.

— De la tine nu vreau nimic, îi spuse ea drăguță lui Arthur. Îți dau telefonul înapoi, dacă el îmi dă mie ceva.

Făcu semn cu capul înspre Henry.

— M-a trădat. Pentru asta trebuie să plătească.

Își aruncă dintr-o mișcare pletele negre pe ceafă.

— Interesant. Ar putea avea sens. O ecuație cu trei necunoscute.

Arthur privi spre Henry.

— Ai poate ceva ce poate fi dat la schimb în locul telefonului meu?

Henry scutură perplex din cap.

— Ea te-a furat! Și eu să o răsplătesc pentru asta?

— Ai tras concluziile în mod precis, îl laudă Arthur.

— Chiar și așa, tot nu am nimic la mine, îl lămuri Henry.

— Știu eu ce vreau de la tine, interveni Lucinda. Unul dintre golurile pe care le-ai înscris la fotbal.

— Ă?, întrebă Henry nesigur.

— Ești cel mai bun marcator. Vreau să-mi faci cadou unul dintre golurile pe care le-ai înscris sezonul ăsta.

— Asta-i o nebunie, spuse Henry.

— Fă-mi cadou un gol și eu îți dau lui Arthur înapoi telefonul său, replică hotărâtă Lucinda.

Henry își încrucișă indignat brațele peste piept. Dar privirea rugătoare a lui Arthur îl convinse în cele din urmă să cedeze.

Le povesti celor doi, clătînând încă din cap, despre cele două goluri pe care le înscrisese azi pentru echipa sa. Primul gol l-a înscris după ce unul dintre camarazii din echipă îi trimisese o pasă perfectă. Și apoi, mulțumită unei lovituri de la 11 metri pe care o transformase, a câștigat echipa sa. Păstră pentru el faptul că Charles îi făcuse o sugestie.

